

SIYASİ İLİMLER VE HUKUK

II

TÜRKİYE'DE DEVLET HAYATINDA ASKERİ MAHİYETİN VE TESİRİN SEYRİNE BİR BAKIŞ

Prof. Bahri SAVCI

Türk Devlet geleneğinde, askerlik müessesesinin önemli bir yeri vardır. Askerlik müessesesi, ya, büyük bürokrasiyi bizzat teşkil etmiştir; ya, bu bürokrasinin hâkim unsuru olmuştur, ya da, sivil sevk ve idareye bir miktar tesir eden bir unsur olmuştur. Ancak Birinci Dünya Savaşı yenilgisinin sonucu olarak, imparatorluğun, Anadolu'daki çekirdek kısmının dahi parçalanmasına ve yer - yer işgaline karşı başlayan ve İmparatorluk Devletini de ortaçağ'dan gelen islâmî mahiyeti ile beraber tasfiyeye varan 1919 İhtilâlinden sonradır ki, Devlet hayatı, tam sivil bir mahiyete kavuşmuş, sevk ve idare, tamamiyle sivil mahiyette bir yüksek bürokrasi esasına dayanmıştır. Yüksek bürokrasinin, tarih boyunca kaydettiği gelişmelerde önce, bir askerî mahiyet, bir askerî renk, bir askerî tesir hâkim olmuştur. Daha sonralarıdır ki, bağımsız, entegral bir sivil idare kurulmuştur ve bu sivil idare asker' teşkilât ve idareye de müessir hale doğru gelişmiştir.

I — Türkiye'de «Ordu» siyasî ve idarî entelijensiyanın adetâ müesseseseleşmiş bir dalı olmuştur :

Türkiye'nin bürokrasi gelişmelerinin seyrine baktığımız zaman; Devletin, tamamiyle bir askerî teşkilâttan ibaret olduğu zamanlardan tutun da, askerî idarenin, sivil idare ve sivil siyasetin bir tab'ı olduğu zamanlara kadar, «Ordu» nun - ve onun mensuplarının - Devlet hayatında, siyasî ve idarî entellejensiyayı teşkil ettiğini görürüz. Ordu, siyaseti tesbitte, idarî mekanizmayı bu siyaset üzerinde işletmekte çalışan kuvvetlerin hâkim unsuru olmuştur. Öyle ki, eğer her çağda, bir siyasî ve idarî entelijensiyanın mevcut olduğundan bahsedilebilirse, denebilir ki, ordu, önce en-

tellijensiyayı tek başına teşkil eden bir unsur; daha sonraları da onun kayda değer müessiriyetleri olan bir unsuru olmuştur.

1 - **Tarihî sebepleri:** Bunun, böyle olmasının, Türkiye'ye mahsus tarihî sebepleri vardır:

A) **BİR DEVLET GELENEĞİNİN TESİRİ:** Doğunun türlü devrelerinde ve yerlerinde doğup batan ve böylece Osmanlı İmparatorluğuna kadar gelen bir Türk Devlet geleneği olmuştur: Devletin, bir nevi askerî asalet sınıfına dayanması...

Gerçekten, ilk Türk Devlet hayatında bir Beğ - halk ayırımı olmuştur ve Devlet, askerî gücü elinde tutan, onu ifade eden bir askerî zümreye dayanmıştır. Ondan sonra da, Devletin dayanağı, daima bu mümtaz askerî sınıf olmuştur. Bu, bir «kan» ve «şecere» asaleti değil, harp mesleğine mensup olma ve silâh gücüne sahip olma asaletidir. İşte bu durum, Devlet hayatına, onun en yüksek kademedeki hâkim teşkilâtına askerî bir mahiyet ve hüviyet vermiştir. Bu askerî mahiyet, gittikçe yumuşamakla beraber, devam da etmiştir.

B - **HAREKETLİ BİR ASKERÎ HAYAT YAŞAMA ZORU, ORDUYU VE ONUN MENSUPLARINI ÖN PLÂNDAN TUTMUŞTUR:** Gerçekten ortaya Asya bozkırında yaşamış olan göçebe Türk Devletleri ile, muntazam yerleşik teşkilâtlı ortaçağ Türk Devletleri ve nihayet Osmanlı Devleti, çok hareketli bir askerî hayat yaşama zorunda kalmıştır. Binaenaleyh, ordu, önemli bir müessese olmakta devam etmiştir; onun mensupları da, siyaseti tesbit ve idareyi sevkedişte, ön plânı işgal etmişlerdir.

C - **YENİLEŞME VE BATILILAŞMA ÇAĞI DA, ASKERLİK SINIFINI MÜMTAZ MEVKİİNDE TUTMUŞ VE GELİŞTİRMİŞTİR:** Şöyle ki, Osmanlı Devleti, XVI ıncı yüzyıldan sonra Batı dünyası karşısında sürekli yenilgilere uğramağa başlayınca, bunun sebebini araştırma zorunu duymuştur. Bunun sebebini de, - noksan bir teşhis ile - askerlik fenninde geri kalış ile izah etmiştir. Bu suretle, askerlik alanında bir batılılaşma hareketi başlamıştır. Bu suretle de askerlik sınıfı Batılı tipe yakın ilk aydın ve ilerici sınıf haline gelmiştir.

İşte, bütün bu tarihî sebeplerle, askerlik mesleği ve binaenaleyh askerlik sınıfı, - ordu - toplum içinde kuvvetle teazzi eden, kudretle müesseseleşen bir unsur olmuştur. Siyasî ve idarî entelijensiyayı teşkil eden veya onda en önemli unsur olan ordu, Devlet hayatında pek müessir bir mevki elde etmiştir.

2 — Bu müessiriyet vetiresinin izlediği çizgi :

Gerçekten; yukarıda anlatılan sebeplerle, yalnız askerî alanda değil, siyasî ve idarî alanda da büyük birmüessiriyet elde eden ordu, önce, bizzat hükümdarın, sarayın ilk dayanağı ve danışma yeri olmuştur. Askerî, siyasî ve idarî karar verme ve uygulama işinde ve merkezi kuvvet kaynağı olmuştur. Hattâ elde ettiği bu öncü mevkiden, diğer makam, meslek, sınıf ve hayat tarzlarını da, batılılaştırmağa uğraşmıştır.

I - Bu cümleden olmak üzere, önceleri, kendisini padişahın «hukuk hükümrânî» sinin desteği ve savunucusu sayarken, sonraları Batı ile temas eden ilk siyasî ve idarî entelijensiya olarak, «hürriyet» i ve Halife - Sultan iktidarının sınırlanması görüşünü savunmuştur.

II - Sadece, bir nazarî hürriyet savunucusu ve Halife - Sultan mükellefiyetinin sınırlanması taraflısı olarak kalmak istememiş; savunduğu fikirlerin gerçekleşmesi için, işgal ettiği merkezî mevkiden etrafa doğru yapılan aksiyonlara geçmiştir: Bütün XIX uncu yüzyılda gözüken Jön-Türk hareketleri ile, padişaha, 30 küsur yıl önce denenmiş olan Meşrutiyeti 1908 de ikinci defa ilân ettiren İttihad ve Terakki Partisinin ihtilâl hareketlerini besleyen, idare eden müdir unsur olmuştur.

III - Diğer sivil teşekküllerin - muhalefet partileri birleşmesinin - siyasî iktidarı ele geçirerek, İmparatorluğu bu entelijensiyanın müessiriyeti altında kalmaktan alıkoyduğu zaman, kuvvet gösterileri ve hükûmet darbeleri yoluyla bu müessiriyeti devam ettirmiştir.

IV - Dıştan gelen felâketler, işgaller imparatorluğu çökertip, millî hayatı tamamiyle yabancı Devletlerin kontrolü altına alarak bu entelijensiyanın müessiriyetini bertaraf edici bir hal aldığı zaman da, yeni bir millî ihtilâl ile yeni bir millî Devlet kurmada da çekirdek, nâzım ve müdir unsur olmuştur.

V - Ve nihayet, İkinci Dünya Savaşından sonra başlayan çok partili demokratik hayatı geliştirme hareketi; siyasî ve sivil kademeler tarafından normal yolundan saptırılınca da, siyaseten batılılaşma ve siyasî müesseseleri modernize etme akımını normal kanalına ircâ etmek ve gelişmeye doğru kuvvetle ilerletmek için, bu entelijensiya, gereken müessir rolü de, yeni bir ihtilâl ile, oynamıştır. (27 Mayıs 1960).

Bu küçük izahat gösteriyor ki, Türkiye'de ordu, bazı tarihî sebeplerin tesiri ile, Devlet hayatında merkezî, müdir, müessir bir mevki elde etmiş; büyük tarihî safhaların yaratılma ve yürütülmesinde baş âmil ve baş idareci olmuştur.

Pek gerilere gitmekten vazgeçersek, bu baş idarecilik vasfı ve rolü, Birinci Dünya Harbi ile 1919 İhtilâli ile açılan istiklâl muharebeleri sırasında bile pek bâriz olarak gözükmiştir:

Türkiye'yi Birinci Dünya Harbine sivil idarenin ve hattâ Sadrazamın bile haberi olmadan sokan ve harp içinde yöneten İttihat ve Terakki Partisi oligarşisinin üç hâkim şahsiyetinden ikisi, ordu mensubudur (Enver ve Cemal Paşalar). Bunlardan birincisi, merkezî sivil idarenin de hâkimi olmuştur. İkincisi de büyük bir askerî hareket ve sivil idare alanı olan Irak, Suriye, Lübnan, Mısır Çölü bölgelerinde adalet hizmetini ve gücünü dahi elinde tutan bir mutlakliyetin sahibi olmuştur.

İstiklâl Mücadelesi devresine gelince: bu mücadele, kendisi bir asker olan MUSTAFA KEMAL ATATÜRK'ün kılıç arkadaşlarına geniş ölçüde dayanmıştır. Yüksek askerî şahıslar, Parlâmento içinde de vazife görmüşlerdir. Bir aralık, Meclis Başkanlığı; Başkomutanlık ayniyeti hasıl olmuştur. Ve bir aralık da, Başkomutanlık, Meclis yetkilerini haiz olmuştur. Askerî idare, bütün bu devrede, sivil siyasî mercilere ve organlara ve bir sivil Bakanlığa tâbi olmamış, kendisi sivil siyasî kademeler mertebesinde müstakil bir Bakanlık teşkil etmiştir: Erkânı Harbiyei Umumiye Vekâleti... 1923 - 1926 arası.

II — Siyasî ve sivil idarenin, askerî tesirden kurtulup bir ottonomi içinde gelişmesi ve askerî idareye müessir hale gelişi :

Kendisi de bir asker olan ATATÜRK'ün kılıç arkadaşlarına ve orduya, geniş ölçüde dayanan İstiklâl Mücadelesi safhasında ve hemen onun arkasından gelen devirde, Türkiye, bir siyasî ve idarî modernizasyona kavuşmuştur: Siyasî iktidar, Batılı prensiplere uygun olarak, Batılı bir mekanizma içinde, halk tercihlerinden çıkmış, Anayasa ile sınırlanmış, siyasî ve hukukî kontrole tâbi kalmıştır. Siyasî iktidarın ne menşesinde ne teşkilâtında ne de icrasında askerî renk ve mahiyet kalmamıştır. İcra ve genel idare de âmme hizmetleri alanında, mevdu kanunlara göre hizmet kurup yürüten, tamamiyle sivil bir teşkilât haline gelmiştir. Hattâ askerlik idaresi, bu genel idarenin içinde sivil siyasî otoritelere tâbi hale getirilmiştir:

Önce, hem siyasî göreve dahil olan, hem de ordudaki mevkii- ni muhafaza eden askerî şefler, ya yalnız orduya dönüşleri veya orduyu bırakıp yalnız siyasette kalışları mecburî kılınmıştır.

Sonra, 1926 da Erkânı Harbiye-i Umumiye Vekâleti kaldırılmıştır. Bu; askerlik idaresinin sivil siyasî kademeler arasından çekilmesidir. Ama, askerlik idaresi hemen bir diğer sivil siyasî kademeye de tâbi bırakılmamıştır, genel idare içinde, müstakil bir idare haline getirilmiştir. Bu müstakil idarenin işleri, Cumhurreisine niyabeten, Genel Kurmay Başkanı tarafından tedvir edilir.

Fakat, içine girilen ve yukarıda kısaca tavsif edilen siyasî ve idarî mekanizasyon akımı gereğince, bir müddet sonra, yüksek askerlik idaresi, bu istiklâlinden soyulmuştur. Genel Kurmay Başkanlığı, 1944 yılında, Başbakanlığa bağlanmıştır. Bu akım, 1949 yılında, daha kesafet kazanarak, Genel Kurmay Başkanlığını, Millî Müdafaa Vekâletine bağlamıştır.

1950 seçimleri ile, Türkiye de, siyasî kademelerin, siyasî teşekküllerin - parti idaresinin önemi ve rolü, birden, pek fazla olarak artmıştır: Parti idaresinin, siyaset sahnesine çıkan halk gücünü ifade etmesi dolayısıyla, pek kadir bir mevkie geldiği telâkkisi, bütün zihinlerde hasıl olmuştur. Bu sebeple, şahsında parti idaresini canlandıran Başbakan, Millî Savunma Bakanı kanalı ile, askerlik idaresinin de hâkimi ve kontrolcusu haline girmiştir. (Fakat, yüksek bir «güç» ü ifade eden orduyu da, bazı tâviz ve tatminlerle hoşnut etmeye önem vermiştir. Maaş ve tazminatların arttırılması, terfi müddetlerinin kısaltılması, her kademedede kadroların çoğaltılması gibi...) Askerlik idaresi, siyasî-sivil idarenin bir tâbii haline gelmiştir.

III — Orduda, askerlik idaresini bir otonomiye kavuşturma eğilimi ve yarattığı sonuç :

Parti idaresinin halk gücünü ifadeden gelen kadir mevkii askerlik idaresini bir tâbi hale getirirken, orduda, bu sefer askerlik idaresini bir otonomiye kavuşturma eğilimi hasıl olmuştur. Bunun, hissî sebepleri yanında, şu objektif sebepleri de vardır:

I - Gelişen ve gittikçe mûdil bir hal alan askerlik fenni, dışardan sivil siyasî makamların müdahalelerini bir ölçü içinde yapma zorunu koymuştur. Askerlik fenni, tabiatı ile bir otonomiye zarurî kılar telâkkisi gelmiştir.

II - Askerlik idaresinin yeni jenerasyonları, askerlik fenni ile beraber, kendilerini dünya görüşüne doğru götüren bir kültür ve

genel idare eğitimi de alarak yetişmiştir. Bu onlarda, kendi işlerini kendilerinin görmesi ve genel siyasetin, kendi kültürlerinden tesir alması eğilimini yaratmıştır.

III - Bu yeni jenerasyonlar, kültür ve genel idare alanında aldıkları bu eğitim ile, bilhassa 1953 lerden sonra açıkça görülme-ye başlayan siyasî, iktisadî, idarî inhirafın mânasını ve tehlikesini kavrayan bir aydın sınıf şuuruna kavuşmuştur. Bu şuur ile, askerlik idaresini inhirafın dışında tutma isteğine kapılmışlardır.

Bu istek, diğer siyasî ve tarihî sebeplerle de birleşince 27 Mayıs 1960 İhtilâline varmıştır. Bu ihtilâl ile, ordu, hürriyet ve demokratik Anayasalı Devlet hayatı gelişmelerini normal yoluna koyma ameliyeleri ile beraber, askerlik idaresini de bir Anayasa otonomisine kavuşturmak istemiştir; şu anlamda ki: yeni Anayasa ile askerlik idaresinin politikasını, tesbit işini, askerî şahıslara ve müesseselere bırakmak; askerlik idaresinin yüksek şahsiyetlerinin kaderlerini de, sivil siyasî otoritelerin müdahalesinden masun tutmak, genel idare ve genel politikanın millî fayda ve demokratik rejim istikametinden sapmamasına gözcü olmak gibi...

Bu otonomi ve müessir mevki, yeni Anayasa ile elde edilememiştir. Yeni Anayasanın imâli işine karışan siyasî ve akademik çevreler, askerlik idaresinin bu anlamda bir otonomi ve müessiriyet mevkii kazanmasının, bizzat, 1919 ihtilâli ile beraber kurulma-ğa başlanmış olan siyasî ve idarî modernizasyon hareketine ve demokratik rejimin gereklerine uymadığı noktasında, 27 Mayıs 1960 ihtilâlcilerini ikna etmişlerdir. Yeni Anayasa ile, askerlik idaresine mutedil ve modern Devlet gereklerine uygun bir şahsiyet tanınmış ve fakat, savunma politikasını tesbitte, yüksek askerî idareyi teşkil ve kontrolde sivil siyasî iktidarın imkânları mahfuz tutulmuştur.

Bununla beraber, devam eden ihtilâl şartları içinde, şu durum da hasıl olmuştur ve devam da etmektedir:

I - Hukukan düzenlenmiş olarak: siyasî iktidar, bir askerî komitenin elindedir. Hükûmet, icra ve idare faaliyetleri, sivil mahiyette bir kabinede olmakla beraber, bu kabinenin de şefi ve önemli mevkileri askerî şahıslardır. Ve bu kabine, tamamıyla ve münhasıran, bu askerî komitenin kontrolü altındadır. Bu komite, 6 Ocak 1961 tarihine kadar teşriî görevi de görmüştür. Bu tarihten itibaren, kanun imâli işine, bir sivil siyasî organ -endirekt bir seçimden çıkan Temsilciler Meclisi- kısmen ortak olmaktadır.

II - Fiiliyat olarak: bu askerî komite normal idare hizmetleri alanına da nüfuz etmiştir. Pek önemli idare hizmetleri mevkilerine, ya askerî hüviyetini ve makamını da muhafaza eden şahıslar getirmiştir, ve bu mevkileri bir askerî-sivil karma otorite haline sokmuştur; ya da, güvendiği askerî şahısları, askerlikten soyarak getirmiştir. İlk aylarda, iktisadî hayatın cereyan ettiği hemen bütün mevkilere de, - iktisadî Devlet Teşekkülleri idarelerine, millî banka idarelerine- askerî şahıslar getirmiştir. Bunların büyük bir kısmını geri almakla beraber, iktisadî ve malî hayatı, ihtilâli yapan Komite, kendi içinde bir çeşit ihtisas komisyonlarına ayrılarak kontrol etmekten bir an geri kalmamaktadır.

A GLANCE AT THE MILITARY COMPONENT OF STATE PRACTICE AND ITS INFLUENCE IN TURKEY

Prof. Bahri SAVCI

Translated by:

Dr. Şerif MARDİN

Institute of Administrative Sciences
Faculty of Political Sciences
University of Ankara

The traditions of Turkish state practice accord an important part to the institution of the military. The military either made up the upper bureaucracy, or constituted its ruling element or exerted a more or less important influence on civilian administration. It is only after the revolution of 1919 (a result of the defeat of the Ottoman Empire in the First World War and a reaction against the partial occupation of Anatolia and the morceling of even its central core) which brought with it the liquidation of the medieval Islamic elements in state practice, that the affairs of the state assumed a completely civilian cast and that administration began to depend on a completely civilian bureaucracy. In the historical evolution of the upper bureaucracy in Turkey, a military color and influence were, at first, preponderant. It is only later that an independent, integrally civilian government was established and that the latter began to exert influence on the military organization and the administration.

In Turkey the Army has to a large extent, been the recruiting ground for the political and administrative «intelligentsia».

If we take a look at the evolution of bureaucracy in Turkey we notice that from the time the state consisted of an entirely military organization to the times when the military became subordinate to civilian administration and policy, the «army» made up the political and administrative «Intelligentsia». **The** army has thus been the ruling element among those who have influenced the administrative mechanism in policy-making. If it is possible to speak of the presence of an administrative and political Intelligentsia throughout the successive eras of Turkish

history it may be stated that the army functioned first as the single fountainhead of the intelligentsia and later as an element which always played a part in the formation of the Intelligentsia.

Historical Causes :

Such a situation due, in the Turkey, to definite historical antecedents.

A. The influence of a state tradition

One ancient tradition associated with Turkish state practice from the earliest times onward (a tradition which originated - and declined - in the East and which was transmitted to the Ottoman State) was the underpinning of the state by some sort of a military aristocratic class.

Already in the earliest Central Asian Turkish states there existed a dichotomy between the «Bey» and the people, and the state took its strength from a military caste which kept military power in its hands and was the very expression of this state. This was not an aristocracy of «blood» or one based on geneological considerations but one which was based on membership in the military profession and the resulting availability of military power. This state of affairs resulted in a military stamp being impressed both on the conduct of the affairs of the state and on the organization at the highest level of the administration.

This military stamp, while becoming less marked with time was never entirely lost.

B. The necessity to lead a lively military life placed the army and its members in the forefront of Turkish society.

Both the nomadic Turkish states established in the steppes of Central Asia and the regularly organized sedentary Turkish states of the Middle Ages as well as the Ottoman Empire were obliged to lead a life of which military activity was the leitmotiv. Consequently, in a way of life in which warring was the most important occupation, the army always kept its importance as a primary institution and its members occupied front ranks in the determination of policy and the directing of administrative activities.

C. During the age of modernization and Westernization the Military class kept its privileged position and took a leading part in the directing of this process

This happened as follows: When the Ottoman Empire began, after the sixteenth century, to suffer a series of military defeats, the need was felt to investigate the reasons for such developments. The causes for these reverses were diagnosed -incompletely- as being due to a backwardness in the arts of war. Thus a movement of modernization was begun in the military field. The military class was in consequence transformed into the first open-minded and progressive class which showed similarities with its Western equivalents.

It is as a result of such developments that the military profession -and therefore the military class, (the «army») - both began to dispose of new sources of power and were strengthened institutionally. The army which already either made up or occupied a preponderant place in the political and administrative intelligentsia, thus became a most influential element in state affairs.

The evolution of this process of influence

At first the army had been the main support of the ruler himself and of the palace. It constituted the ruler's main source of advice and power. This was true as much for the person of the ruler as it was for the military, political and administrative decisions which he wanted to be carried out. After the process of modernization had set in, the army used such primacy as its position provided it with to westernize offices, professions, classes and mores.

i. Part of this process consisted in that while at first the military considered itself the supporter of the «imperial prerogative» of the ruler, as the earliest intelligentsia to establish contacts with the West, it took up the defence of «liberty» and of the view that the powers of the Sultan-Caliph should be circumscribed.

ii. The military did not desire to remain a mere theoretical epuonent of liberty and of the necessity to limit the powers of the Sultan-Caliph, it undertook action to widen the area of its effective influence so as to obtain the materialization of the ideas it defended. It is the military which underpinned the Young Turk movements seen throughout the nineteenth century, which spearheaded the proclamation of the first Ottoman Constitution of 1876 and exerted a directing influence on the Committee of Union and Progress, an organization which forced the establishment, for the second time in thirty years, of responsible government (1908).

iii. Whenever other civilian organizations - such as was the case in the unified front of parties opposing the Party of Union and Progress - seized political power and disengaged the Empire from the influence of this intelligentsia the latter reestablished its influence either by a show of power or by an outright coup.

iv. When national catastrophes, originating outside Turkey and the occupation of Turkish territory brought about the collapse of the Empire and resulted in the placing of national life under foreign control, thus eliminating the effectiveness of this intelligentsia, the latter was, once again, the organizing nucleus and the primary and fundamental directing influence in the establishment of a new national state as the result of a fresh revolution.

V. Finally, when the movement to establish a democratic way of life based on a multi-party system which took root, following the end of the Second World War, was made to deviate from its normal path by the political and civilian authorities, this intelligentsia played the required effective role by carrying out a new revolution aimed at reverting this trend away from political Westernization and the modernization of political institutions and diverting it into normal channels (May 27 th., 1960).

This short explanation shows that in Turkey, the army, as the result of certain historical forces, established a central and preponderant position for itself in the conduct of the affairs of the state and was primary directing force in the creation of major historical phases and in providing for their continuity.

Without going too far back, this function of directing and top level guidance may be pinpointed even at the time First World War and during the Turkish War of Independence which began with the Revolution of 1919.

Of the three ruling personalities in the oligarchy of the Party of Union and Progress - an oligarchy which involved Turkey in the First World War without even the knowledge of the civilian government and the Grand Vizier - two were members of the army (Enver Paşa and Cemal Paşa). The first of these also ruled over the central civilian governmental apparatus, and the second held in his hand absolute power over a wide area of military operations and civilian administration comprising Irak, Syria, Lebanon and

the Sinai desert. The latter even took over the control of the judiciary in these areas.

Insofar as the War of Independence is concerned, this struggle found its main strength in the help afforded by the comrades-in-arms of Mustafa Kemal Atatürk. During the same years high military officials served in Parliament. At one time the Presidency of the Turkish Grand National Assembly was merged with the office of Commander in Chief. At one time too, the supreme command brought with it legislative privileges, such as the right to proclaim executive orders with the force of law. During this entire period, the military administration was not placed under civilian governmental authorities or a civilian ministry. It constituted a ministry on the same level as civilian political institutions, and took the name of Ministry of the General Staff (1923-36).

3. The evolution of political and civilian administration in the direction of autonomy. The waning of military influence and the gradual ascendancy of civilian power

During the War of Independence, the success of which resulted, to a great extent from the contributions of the comrades in arms of Atatürk, himself a soldier, as well as in the era following immediately upon this struggle, Turkey attained a fairly advanced stage of political and administrative modernization. Political power, in accordance with Western principles, began to be the expression of the choice of the people. A Western mechanism was adopted to carry these principles out in practice, a written constitution now determined the limits of this power which was also placed under political and legal forms of control. A military colour remained neither in the sources of political power nor in its organization. The executive and the government became a completely civilian organization, which, insofar as public services were concerned, established these and carried them out in accordance with legislative enactments. Even military administration was made part of this general administration and attached to civilian political authorities. First it was made incumbent upon military chiefs who simultaneously held a position in the military establishment and a political duty to make a choice between these two occupations

Later, in 1926, the Ministry of the General Staff was abolished. This amounted to the withdrawal of the military administration from among civilian organizations.

However, the military organization was not made to depend immediately on another civilian authority, it was reshaped

into an independent organization within the governmental structure. The affairs pertaining to this organization were directed by the Chief of the General Staff in lieu of the President of the Republic. But in consonance with the general trend toward political and governmental modernization, as outlined above, the higher military command was deprived of this independence after a while. In 1944 the Office of the Chief of the General Staff was attached to the Prime Minister's Office. This trend assumed greater impetus and in 1949 the Office of the Chief of Staff was attached to the Ministry of National Defence.

With the elections of 1950, the role of political parties, organization and officers increased. The conception that a political party was the embodiment of the will of the people and the expression of popular will in politics, and the idea that a political party had a unique power status gained wide currency about this time. Because of this, the Prime Minister, who concentrated in his person the direction of his party, became the controlling force in shaping the destinies of the military. (Side by side this the Prime Minister also realized the importance of granting concessions and satisfying the wishes of the army which remained a point at which great power was concentrated. These consisted in increases in salary and compensation, shortening of promotion periods, increasing cadres at all levels). The military administration became dependent upon the political, civilian administration.

III. The trend to obtain an autonomous status for the military administration and its consequences.

While the power of party administration was transforming the status of military administration into that of a subordinate there also appeared in the army a trend to make the military administration autonomous. Side by side with emotional causes for this demand, the following objective causes also came into play:

1. The development and increasingly complicated nature of military science made it necessary to keep outside interventions on the part of civilian political authorities within certain limits.
2. Together with a knowledge of military science the new generations of the military had been provided with a culture which gave them view of the world as a whole. In addition, these

men were given some notions of the practice of government in the world.

This gave rise among them to the desire to take a hand at the direction of the affairs concerning them, and to exert some influence on the general policy of the state.

3. These new generations, as the result of their general cultural enlightenment and of their knowledge of administration, eventually evolved the typical consciousness of an intellectual class well aware of the meaning of the political, economic and administrative deviations which became increasingly obvious after 1953. This consciousness made them desire to keep the military administration outside such deviations.

Such a desire together with other political and historical factors led to the revolution of May 27th. With this revolutions the army aimed both to reset into its normal path the development of freedom and the evolution of a democratic constitutional state and to elicit autonomy for the military under the constitution, i.s. to obtain by the terms of the new constitution that the determination of military policy be left to military persons and institutions, to preserve the determination of the fate of higher military personnel from interference on the part of civilian political authorities.

This autonomy and influential position could not be obtained under the new constitution. The political and academic circles which took a hand at the elaborations of the constitution convinced the revolutionnaires of May 27 1960 that the eliciting of such an autonomy and influence for the military was not in accord with the very movement of political and administrative modernization which has begun to be established with the revolution of 1919. The new constitution has recognized to the military a moderate degree of influence in accord with the requisites of the modern state. However, in the determination of defence policy and the shaping and control of military administration the authority of civilian political powers have been reserved.

Never theles, in the revolutionnary situation that obtains at present the following has come about and is continuing:

From the point of view of legal status: political power is in the hands of a military committee. While the functions of government, the executive and the administrative activites are in the

the hands of a civilian cabinet, the head of this cabinet and important members are military personalities. This cabinet is completely and exclusively under the control of a military committee. This committee has also fulfilled legislative functions until January 6th, 1960. From this date onward a civilian political organ - the Assembly of Representatives - elected by indirect elections - partially shared in the task of elaborating laws.

2. From the point of view of practice: this military committee has also entered the area of normal administrative services. It has been instrumental in the appointment of military personalities who have kept either status military men or maintained their military positions to very important administrative positions. It has either transformed these positions into mixed military - civilian authorities or has brought to these positions military men in whom it had confidence stripping them of their military status. During the first months following the revolution all positions connected with economic life - such as the directing of state economic enterprises, the presiding of national banks - were similarly filled with military personnel. While later the committee which made the revolution took many of these back, it does not at present fail to control the economic and financial life of the country by the use of a type of specialized committees which it organizes from among its members.